

НОВОСТИ

ОРГАН ЗА ДРУШТВЕНА, ПОЛИТИЧКА И КУЛТУРНА ПИТАЊА ЖИЧКОГ СРЕЗА

БРОЈ 67 — ГОД. II

РАНКОВИЋЕВО, 25 ЈУЛИ 1954

ЦЕНА 10.- ДИНАРА

Никола Ђоковић - Џони

ДВАНАЕСТ ДАНА ПОСЛЕ НЕСРЕЋНОГ СЛУЧАЈА У МАТАРУШКОЈ БАЊИ, ДРУГ НИКОЛА ЂОКОВИЋ МАЈОР ЈНА, ПРВОБОРАЦ НАШЕГА КРАЈА УМРО ЈЕ У БЕОГРАДСКОЈ ВОЈНОЈ БОЛНИЦИ. ОВА ВЕСТ ПОГРЕСЛА ЈЕ ГРАЂАНЕ НАШЕГ УСТАНИЧКОГ ГРАДА КОЈИ СУ ДРУГА НИКОЛУ ВОЛЕЛИ И ЦЕНИЛИ. НАРОЧИТО ЈЕ ПОТРЕСЛА ЊЕГОВЕ ДРУГОВЕ ИЗ РАТА КОЈИ СУ СА ЊИМЕ ЗАЈЕДНО ПРОШЛИ ПУТ РЕВОЛУЦИЈЕ, КОЈОЈ ЈЕ И ЊИХОВ ДРУГ НИКОЛА ЗВАНИ „ЏОНИ“ ДАО СВОЈ ДЕО. И ОНДА КАДА ЈЕ МОГАО НЕСМЕТАНО ДА НАСТАВИ У МИРУ ДЕЛО ЗА КОЈЕ СЕ ИЗБОРИО, НЕСРЕЋНИМ СЛУЧАЈЕМ ЈЕ ОТРГНУТ ОД НАС, И ТО НА ИБРУ КОГА ЈЕ ПОКОЈНИ НИКОЛА, КАО И НАШ ГРАД, ИЗНАД СВЕГА ВОЛЕО. У ТРИДЕСЕТ ПРВОЈ ГОДИНИ ЖИВОТА УМРО ЈЕ ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ СВЕ ОФАНЗИВЕ У ТОКУ ОСЛОБОДИЛАЧКОГ РАТА УСПЕШНО ПРЕВРОДИО, ЈЕДАН ОД МНОГИХ ПРВОБОРАЦА КОЈИ ЈЕ ЗАЈЕДНО СА ОСТАЛИМ БОРЦИМА ПРОНЕО СЛАВУ НАШЕГА ГРАДА У БОРБИ ЗА СЛОБОДУ, НЕЗАВИСНОСТ И РАВНОПРАВНОСТ НАШИХ НАРОДА. САОСЕЂАЈУЋИ У БОЛУ СА РОЂАЦИМА И МАЈКОМ НИКОЛЕ ЂОКОВИЋА „ЏОНИЈА“, ЗНАМО ДА СА ЊИМЕ ГУБИМО ЈЕДНОГ ОД ОМИЉЕНИХ ДРУГОВА, ГРАЂАНИНА СА КОЈИМ СЕ НАШ ГРАД ПОНОСИО, ЈНА ЈЕДНОГ ОД УЗОРНИХ ОФИЦИРА, А НАША ПАРТИЈА ЧЛАНА КОЈИ ЈЕ ЗА СТВАР ПАРТИЈЕ БИО СПРЕМАН ДА СТАВИ НА РАСПОЛОЖЕЊЕ И ОНО ШТО ЈЕ НАЈДРАГОЦЕНИЈЕ. РАДИ ТОГА, БОЛ КОЈИ ОСЕЂАМО, ЈЕДНОВРЕМЕНО ЈЕ И ЗАВЕТ ДА ЋЕ СЕ У НАШИМ СРЦИМА И У ГРАДУ ЗАДРЖАТИ У ВЕЧИТОЈ УСПОМЕНИ МИСАО О МАЈОРУ НИКОЛИ ЂОКОВИЋУ, КОМУНИСТИ, ЧОВЕКУ И БОРЦУ ЗА СЛОБОДУ И СОЦИЈАЛИЗАМ.

Друг Никола Ђоковић - „Џони“, како су га звали његови другови у партизанима, припадао је предрашној генерацији краљевачког радништва у чијим је редовима и одрастао и од малена васпитан. Та генерација је својом величанственом револуционарном борбом цуне људске илеменишности ушисала и овековечила себе, а са собом и име нашега града, који је кроз дела тих младих људи заузео значајно место у нашој новијој историји.

Друг Ђоковић, не само да је припадао тој, револуционарном и пролетерском идејом задовољеној генерацији, већ је био у њеним првим борбеним редовима.

Његов живот је био живот младих сиромашних родитеља, са мучним дешањствима, ради чега се брже пошљаје озбиљан, јер се раније осете све тегобе живота, са малим и шурум радостима што су могле да пруже у његовом дешањству тихе и праињаве улице роднога града и Старе чаршије, као и брза река која протиче крај града. Река у којој је несрећним случајем и настрадао. Да није био уверен да познаје сваки вир у овој реци, у којој се тако радо за време лешњих дана купао као дете, не би шако слободно ни скакао у Ибар. Можда је и радости, што се налази на тој реци, коју је заволео у својој младости, била и један од разлога за скок који је учинио, и који га је коштао живота, јер после њега ни сви напори медицинских радника ни медицински нису помогли. И можда у шоме дешањству, где је у борби за хлеба морало да дође до изучавања нашата у Фабрици авиона, најсрећнији су били часови на Ибру, на реци која је будила успомене, а на којој се несрећног дана догодило оно што је условило смрт овог младог и ведрог човека, који је сазрео раније, јер време у коме је живео није могло да чека док се све дечаштво проведе. Нешто капиталистички и шегобан живот, а нешто и наступајући рат учинили су од покојног Николе, који није проживео добро ни дечаштво, борца за слободу и идеале пролетаријата, ради којих је био спреман да да и свој живот, знајући да шиме чини оно нашта га нагони његова прошлост, ради будућности његове и оних који ће после њега доћи.

И пре него што се дечаштво завршило, дошао је рат и наша Велика револуција, и дечак „Џони“ гоњен схваћањима и неправдом друштвеног односа међу људима у земљи у којој је за њега било само зло, пошао је на мучан, шегобан, али свештао и и славан пут, на коме је с х в а т и о своје место и допринео заједно са оста-

лим борцима да битка буде изведена до краја за бољи и срећнији живот и зашто да се време шешког дрчаиња и младости онакве каква је била његова не враши и да младости и дечаштво других у социјалистичкој земљи буде срећније и омладина у њему задовољнија него што је то било са генерацијом Николе Ђоковића, која је морала пре времена да сазрева и схвата оно што је захтевало време.

Дошла је и 1941 година, година великих одлука и смелих подухвата. У тој је покојни Ђоковић нашао своје место. Он одлази из града са првом групом бораца и приступа партизанском одреду на Гочу. И ако дечак од шеснаест година, он налази своје место, и са пешоком на капи почиње да ише заједно са осталим борцима партизанских одреда једну од најсветлијих страница наше историје. Тај младић постаје још 1941 године члан СКОЈ-евске организације која га у своје редове прима и васпитава и сирема за задатке који стоје пред комунистима. У партизанском одреду је био стално у Гчеши. Одмах се показао као добар и спреман, дисциплинован омладинац, чиме је привукао пажњу старијих другова, Другови који га се сећају из оног времена кажу да је и ако млад, друг „Џони“ предначио са својим моралом и загрејаношћу за борбу која није јењавала у току цишавог раша. И у колико се развијао даље, он је заједно са развојем револуције све више израслао у војног руководиоца који је знао шта хоће. Тако је од младића, који је голобрад пошао у борбу, изиаштао формиран човек - борац.

По повлачењу одреда у Босну 1941 год. и Никола заједно са осталим борцима постаје борац првог ригуларног војног одреда I Пролетерске бригаде. Убрзо постаје пушкомитраљезац чија је храброст била посведочена кроз борбе и шешке дане III, IV V непријатељске офанзиве. Крајем 1942 године постаје и члан Партије, и као такав је служио за пример. Његов здрав хумор, спремноста за шалу, дисциплина коју је сам показивао и шражио од млађих, окрешност која је била последња урођене интелигенције често пута служила је другима, шоред њега, који су у његовом примеру видели какав треба да буде партизански борац.

1943 године осетила се потреба да у вези развоја НОВ и ПОЈ извештао број другова оде на специјализације. Тако је и покојни Ђоковић постао један од ионира наших првих шенковских јединица. Као један од најбољих бораца у IV Краљевачком

— Наставак на другој страни —

Изглед старог моста на Ибру који је порушен за време Другог светског рата

ДОГАЂАЈИ ОВЕ НЕДЕЉЕ

Посета цара Етиопије нашој земљи

Ових дана налази се у нашој земљи цар Етиопије Хаиле Селасије, владар далеког али пријатељског народа Етиопије, који је наше симлаије освојио још 1936 године, када су наоружане јединице Мусолинија почеле освајачку борбу угрожавајући слободу и независност народа Етиопије у жељи да шалијанска имерија прошири свој домен владавине. Још онда су симлаије наших народа биле на страни овог храброг народа који и ако ненаоружан показује фашистичким освајачима да је снага народа, који зна за шта се бори, велика. Цар Етиопије је и шада апеловао на свест човечанства указујући колико је неправадна политишка шалијанских фашиста у овом делу свешта. Од онда, глас Етиопије постаје симбол оштора завојевачу, и пример како се доследно треба борити за своју земљу и њену будућност.

Посета Хаила Селасија нашој земљи, последица је разумне политике и заиста одраз симлаије која се гаји за нашу земљу и наше народе у овој делекој земљи са којом нас спајају иштереси борбе за мир у свешту. Његов долазак је долазак пријатеља. Да је шако сведочи свечан дочек који је припремљен у нашем главном граду и поздравни грађана слободарског Београда, који је научио да поздравља пријатеље, да их цени и пошшује. И кад нас цар Хаиле Селасије посећује ми смо задовољни што народ ове далеке земље сматра нас својим пријатељима а заједничка искуштва нас уче да су пошшала основа нашег пријатељства искреног и обостраног.

Нема сумње да ће ова посета помоћи даљем учвршћењу овога пријатељства, а посебно послушности учвршћењу пријатељства и мира међу народима у свешту у ошште. Поздрави које је доживео

цар Хаиле Селаси у нашем главном граду јесу поздравни којима се прикључују сви грађани наше земље знајући и будући уварени да поздрављају пријатеља чији народ уме да цени љубав и симлаије које су овога пушта улицама Београда исказане и где год буде крочила нога Хаила Селасија у нашој земљи и осетиће да је дошао у посешу код социјалистичке Југославије која пре свега цени оне који се истински боре за мир и поздрављају искрено све оне који се налазе у броју пријатеља наших народа.

Симлаије исказане суверену Етиопије су једновремено и симлаије према слободарском народу Етиопије који је, будући нападнуш од фашиста још пре нас, могао да осети шта значи бити поробљен, а што је један од разлога зашто се са нама заједно народ Етиопије налази у редовима борца за мир у свешту, осбуњавајући на тај начин основну линију своје политике.

Писмо друга Тита маршалу Папагосу

Одељење за штампу и информација Државног секретаријата за иностране послове ФНРЈ овлашћено је да изда следеће саопшћење:

„Председник ФНРЈ Јосип Броз Тито упуштио је јуче одговор на поруку маршала Папагоса, председника грчке владе.

У свом одговору Председник Тито изражава разумевање због несвојкојства Председника грчке владе у вези с недржаванјем бледског састанка министара иностраних послова балканских земаља. Председник Тито је шакоће истакао да дели забринутост грчког премијера због тога, јер и сам није пошшито убеђен да се то није могло, и збети.

Изражавајући своје чврсто убеђење да је реализација трипартишног савеза хитна потреба и да свако оклевање наноси иштету сарадњи балканских народа и њуној ефикасности савеза, Председник Тито је изнео своју жељу да се у споразуму с грчком и Ширском владом ушврди дан састанка министара иностраних послова трију земаља и пошшисавање уговора о Савезу“

Сви ће људи и народи поздравити споразум о примирју у Индокини

— рекао је друг Тито на молбу редакције „Борбе“ —

„Уверен сам да ће сви људи и народи, који су привржени миру, поздравити споразум о примирју у Индокини који је постигнут у Женеву.

„До примирја у тој удаљеној земљи долази у тренуцима, у којима је сукоб посебног снагом запријетно да се прошири и да захвати обимна подручја свијета. Зато ја у женевском споразуму видим озбиљан допринос ствари учвршћења мира у свијету.

„Чврсто вјерујем да је пут мирољубивог рјешавања неријешених спорних питања међу народима једини пут, који увијек, а напосе у данашњим условима, мирољубиви народи треба да слиједе.

„Само оваквим даљим рјешавањем проблема у Индокини и осталих неријешених питања у тој области и свијету уопће моћи ће се задовољити како оправдане тежње сваког народа на независност и равноправност, тако и интереси мира. Што више при-

том буду поштована начела на којима је заснована Повеља УН, то ће више рјешења и споразуми бити у складу са напорима да се у свијету успостави дуг период мира међу народима.“

Откривена је спомен плоча у Вранешима

У част прославе Дана Устанка у Вранешима је 11-VII-1954 године откривена спомен плоча палим борцима овога села за слободу свога народа.

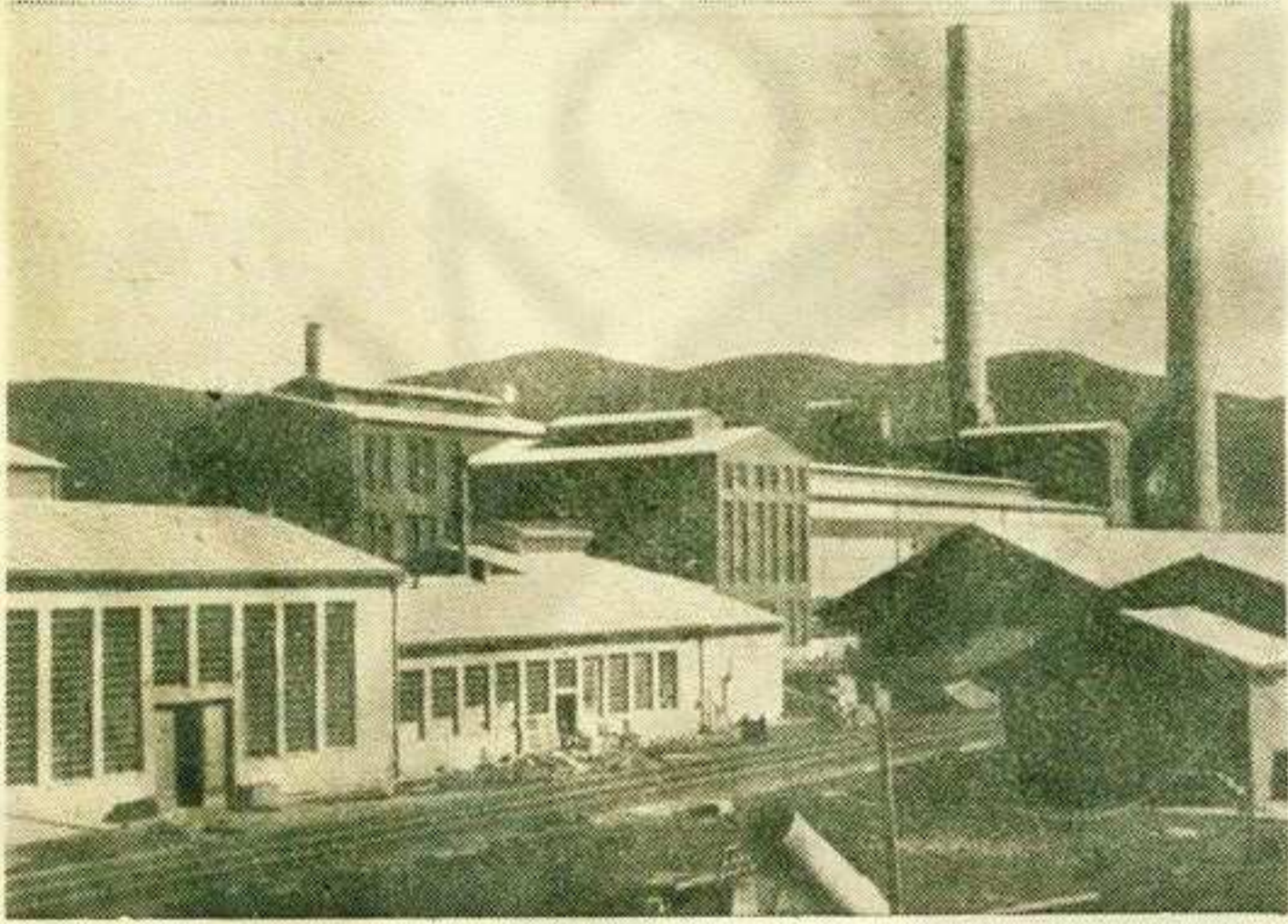
Заслуга за подизање спомен плоче припада организацији Савеза бораца, која је била иницијатор, као и осталих чланова масовних организација

Спомен плоча постављена је у кругу задружног дома на улици у село. Прослави је присуствовао велики број другова и другарица из села Вранеша и околине.

ПРИЛОГ ДИСКУСИЈИ О КОМУНИ

Није ново све што је речено о комуни до сада, како у нашем листу, тако и у осталим листовима у земљи. Дискусија која је вођена, конкретизује се у неким републикама. Од доношења Савезног уставног закона, а нарочито последњих месеци, говори се о комунама, и реч комуна је постала саставни део речника наших људи и ради тога све што се сада говори и што се у будуће појави на страницама нашег и других листова, као и у дискусијама, допринеће да

погодност веза између села, изградња институција као што су: ветеринарске станице, породилишта, довођење лекара, јачање задружне производње и многе друге чињенице о којима се мора водити рачуна. Ако је израз, општина у ствари превод за реч комуна, која је француског порекла, онда облици будућих општина да би била комуна, морају да буду друк или него што је то до сада био случај. А да би се те границе почеле појављивати, морало би се догодити много што шта у развоју материјалних снага тих заједница, јер од тога равоја углавном зависи и оформљење комуна као заједница са јед-

Фабрика „Магнохром“

се појам комуна још боље схвати и да се на бази ове дискусије и усмерава развој материјалне базе будућих комуна, које ће у своје савезу - срезу обједињавати борбу за економски развој производних снага, што је један од основних разлога напретка људског друштва уопште

Ново је то, што се кроз стварање комуна у нашој земљи први пут остварује опипљива заједница, о којој је било речи још у XV веку, када су називом комуна означавана места и крајеви који се развијају изван места у коме су смештени највиши државни органи.

У нашем срезу који са добрим делом ближих средина који гравитирају њему, имамо ситуацију да је још рано говорити о било каквим спајањима општина или стварања већих територијалних општина. Било је другова који су били склони да ово сматрају већ готовим, стварају и чине нове поделе. Међутим, они су грешили. Свакоме је сада после свега што је речено о комунама јасно, да садашња административно територијална подела не одговара, али је јасно и то, да будуће границе комуна неће моћи а да пренебрегну катастарску општину. Према томе, дајас говорити о неким принципима на којима ће се вршити спајања или евентуална одвајања, како би се што пре одредиле границе ових будућих комуна, преурањено је. Те границе — будуће комуна, даће сама ситуација у срезу. Да се прво економска заинтересованост, гравитирање тржишта,

ним центром, који би био економски, политички и културни центар, једном речју, носила комуналне политике.

Да ли су сазрели услови да ми поставимо ово питање оштрије него до сада? Нису. Нати би било правилно излетати се пре него што сазру услови за мењање садашње административне поделе. Политичка средина треба да остане као и до сада, борба за развој производних снага што је до сада дала добре резултате. И није претерано ако кажемо, да добар број средина у нашој Републици, није овако систематски и темељно на науци почео борбу за развој материјалне базе нашег среза и повећање националног дохотка становништва. Баш ради тога може да се тврди да ће се кроз развој производних снага, проширења и повећања производње, нових могућности за економско јачање — много пре од самих грађана, почети да развија о комуналним заједницама, јер не то допринети економски интерес и свест, да је таква пут бољи, а преносење извесних компетенција св органи Среског одора на органе комуна, или ће у прилог јачања власти те комуналне заједнице, која ће бити формирана не декретом, већ нужним развојем нашег среза који се развија већ у томе правцу, али се овај правац ни тамо не види, јер материјалне потребе за развојем и инвестицијама не могу да буду у потпуности задовољене средствима која за сада имамо. М.П.

СЛАВА ПРВОБОРЦУ МАЈОРУ ЂОКОВИЋУ

— Наставак са прве стране —

башљону, одређен је у јесен 1943 године да пође у Египат на обуку, кроз коју ће се оспособити за руковање са тенком. После успешно завршене обуке код савезника у Египту, од групе у којој се налазио друг Џони, у лето 1944 године у логору НОВ у Италији, формира се прва Шенковска бригада, и друг Џони о н д а постаје командир Шенковске чете. Он је у саставу Прве Шенковске бригаде прошао њен славни пут у борбама за коначно ослобођење наше земље и нарочито се истицао у завршним операцијама. У саставу ове бригаде учествовао је у Мосларској и Книској операцији, Затим у операцијама за ослобођење Истре и најзад у операцији за ослобођење Трста

Послератни живот друга Ђоковића и његов рад, везан је за даље уздицање Шенковских јединица наше Армије. На свим дужностима на којима се налазио, друг Џони је остао доследан својој ратној прошлости. Као официр и руководиоц био цењен

како од својих старешина тако и млађих од себе. Свуда је био вредан радник, добар друг и примеран официр. Дobar старешина кога су волели сви. Васпитан кроз борбе и другарство, кроз партијски рад у току борбе као комуниста и као човек, био је омиљен од свих који су га познавали. И грађани нашега града су га волели и ценили. И када данас посвећујемо његовој успоми ове редове, не можемо а да не испољимо оштру жалост што нас напушта један од људи који је, још и те како много могао да учини за све нас, човек који је штебао да живи и чијим нестанком и наша Армија и наша Партија губи свога борца који је својим примером учио друге и васпитавао их.

Нека је слава и хвала Николи Ђоковићу-Џонију, комунисту и човеку који ће остати да живи у успоми свих нас кога познавали, као светило пример пролетера и борца за социјализам и идеје које су омогућиле све успехе постигнуће у нашој земљи.

Брига о људима у Далековод 110 KV Ранковићево-Севојно завршен је руднику Ушће

Још у фебруару месецу ове године, укинута је менза у руднику Ушће. Ово је био велики пропуст јер су сада радници, и поред тога што проведу осам часова напорист рада, морали сами себи да припремају храну, чисте кромпир и раде остале послове који су им онемогућавали да се баве осталим питањима а да не говоримо о разноми и политичком раду. Пре извесног времена Раднички савет овога предузећа је заострио ово питање и донео одлуку да се при руднику оснује друштвена исхрана, чиме би било решено једно врло важно питање овога рудника, а радници добили извесно олакшање.

Основање мензе ће се извршити у што краћем времену и једини проблем који стоји пред Радничким саветом је налазак стручне радне снаге за мензу. Иначе сви радници верују да ће дирекција рудника омогућити бар привремено коришћење кредита за ову мензу која ће бити од великог значаја за рударе. Постоји добра воља и другова из Баљевца, да се ово питање што пре реши, а нарочито активност показује друг Маринковић Обрад. Претпоставља се да ће менза коштати од 3600 до 4000 динара а да ће храна бити добра. Ако у своје настојању да ово што пре оствари, успешно реше ово питање, рудари ће моћи много више времена да посвете и своје лично уздицају и животу ван рудника, што ће сигурно бити последица бриге о људима у овом малом кутку Ибарске долине.

О изградњи далековода 110 KV Ранковићево — Севојно имало би много да се говори. Сваки подигнути стуб, а нарочито они на местима скоро непроходним, има своју историју. Код подизања појединих стубова просто се није звало како ће људи допрећи до места рада, а да и не говорим о камионима који су допремали материјал.

Уз велику вољу и огромне напоре, рад се одвијао прилично споро. Крајем јуна прошле године решено је у секцији да се систем рада промени и да се са новим еланом приступи даљем раду. Тако је овај колектив омо-

гућно да се доврши део далековода Ранковићево — Чаџак.

Лети, на врућини, тешко је било препознати људе. Новопри-мљени радници напуштали су посао, а рад је морао да се одвија. Биле су то највеће потешкоће.

Но, сада се заборавило на све неправилности јер је далековод готов. Дуги низ бетонских и челичних стубова повезаних жицом напуштају новосаграђену Ваљаницу бакара у Севојни са неопходно потребном електро енергијом.

Људима који су директно учествовали на изградњи и довршавању овог далековода треба одати пуно признање. Р. Ст.

КРАТКЕ ВЕСТИ

Ранковићево: Прошле недеље синдикална подружница Електрокомбината организовала је колективан излет свог чланства. На излет је ишло око 80 чланова.

Излетници су обишли Соко Бању, Ниш и Нишку Бању, Феде-кулу, Римске ископине код Ниша, Сићево и Камп Туристичког савеза Србије у Сивењској клисури.

Овако колективни излети су од неопходне користи за наше младе људе, јер се тако најбоље упознају лепоте и знаменитости наше земље.

Рашка: Рвати, село у непосредној близини Рашке, уводи електрично осветљење у своје домове. Радове изводе добровољним акцијама чланови основне организације Социјалистичког савеза радног народа и актив народне омладине села Рвата. Помоћ у набавци електричног материјала пружа им срески Савез земљорадничких задруга среза Студеничког у Рашкој. Радова су у току.

У читавом Срезу жичком жетва се приводи крају. Принос у целом срезу је испод просека. Кроз који дан ће почети вршај.

Лађевци: У овом селу је отворена стална ветеринарска станица у којој ради ветеринарски помоћник. Значај ове станице је велики, нарочито за села која се налазе преко Мораве, јер ће на овај начин бити поштеђени доласци у град за ситније ствари интервенције. Такође ће се ових дана сличне станице бити отворене и у селима Роћевици и Чукујевац.

Стубал: Село Стубал добило је ових дана електрично осветљење. Највећи део радова је обављен добровољним радом самих мештана. Ужурбане се приводе и радови на електрификацији Саманца, а так ће и Дуго-сница извршавају пројекат за увођење осветљења.

У Брвенику, у непосредној близини Рашке, гради се ново модерно дробиљско постројење. Значај изградње овог постројења је велики, с обзиром на изградњу пруге Београд-Бар за коју ће овај каменолом бити један од највећих снабдевача. Набављају се и нове модерне машине из иностранства, тако да уредо са изградњом стана, врше се и монтажни радови.

КРОЗ ИБАРСКУ ДОЛИНУ

Пише: Јован
Кричкович

„Ово су ретке лепоте“ — ово је мала Швајцарска... Ову истину давно казано осетиће сваки пролазник кога пут нанесе кроз лепоте Ибарске Долине. Поред лепота које је природа дала овој Долини, то је место остатка и докумената бурне наше прошлости — наше историје. Уз благи понекад и дивљи Ибар, налазе се стари римски путеви и купатила, римски гробови и рудокопи, ту дрвени рудници и историске тврђаве које су кроз векове одбијале и пркосиле непријатељу.

У лепотама ове Долине налазе се и неколико лековитих бања као и манастира тих старих сведока српске прошлости и српске културе. Ту су историска места из Првог српског устанка као и Народно-ослободилачког рата. Једном речју то је део живе српске историје.

На улазним вратима у Ибарску Долину стоје величанствени-небопарајући димњаци „Магнохром“ који опомињу путнике да је Ибарска Долина не само место лепота и музеј српске историје, него и коваоница социјализма. Кроз непуних 10 година многи важни објекти нашли су место у овој долини. Вредне руке наше данашњице испреплетеле су читаву мрежу путева у овом крају, који

вежу село са селом, радилиште са радилиштем, брдо са брдом из кога се види црно злато, или можда нешто слично њему.

Пођимо — и оставимо средњовековну Жичу и преуређену Матарушку Бању на десној обали Ибра, бацимо поглед на Боготвачку и Јошаничку Бању, мимоиђимо речцу Студеницу и на њеној десној притоци један од најславнијих српских манастира и зауставимо се у Војводи Степи.

Збиља... Ако путујеш возом и упиташ кондуктера или понекад неког путника Студеничанина — која је станица? На први поглед бачен кроз замагљени железнички прозор р е њ и њ е — Војвода Степа, исто ће то учинити и рудар и сељак и чобанче које са фрулом или преслицом у руци напаса неколико овчица. Одмах сине у глави путника: Па зашто променише име овом малом месту? Зашто и Ибарска Долина нема осим једне улице у Ранковићеву успону на великог српског војсковођу коју имају скоро сви градови у Србији па чак неки и ван Србије.

Зар учесник 1885 године у српско-бугарском рату, победник код Врапча и Сливнице, борац и војсковођа из Балканског рата на челу широм света познате II Ар-

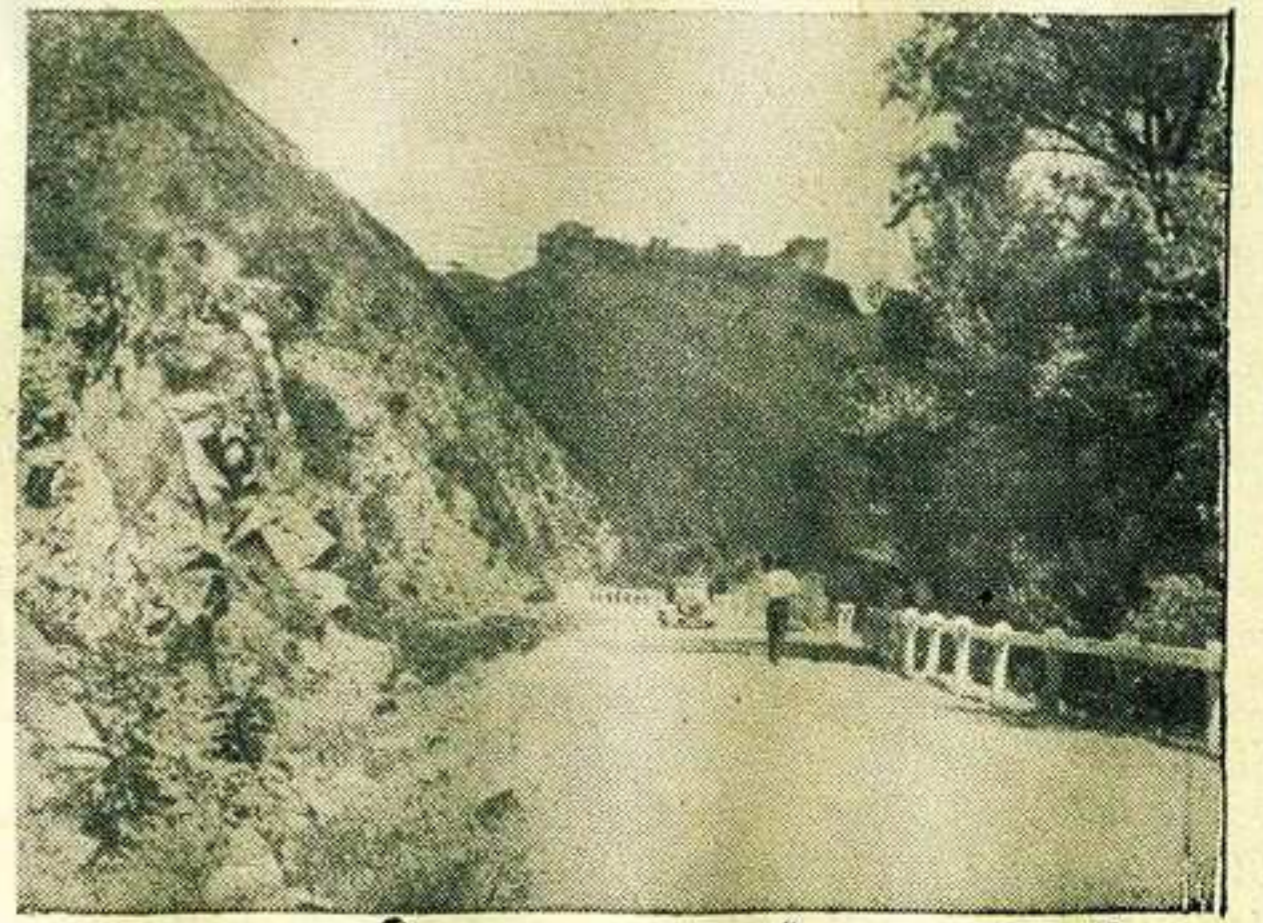
мије, јунак са Једрена и победник са Цера, херој који је одолио 600 бугарских топова и са својом армијом дошао до Пљачковице и Страциња, зар не заслужује да име овог малог места п о т с е њ а на њега-великог Степу? Зар је име Брвеник историски јаче везано за српску прошлост него Војвода Степа?

И даље... леп помало кривудав пут води до Рашке. Лепо место. Као сан... негде сам прочитао. Место здравих људи са еланом

и полетом за рад. Изграђује се ово месташце, али чини ми се без плана. Новосаграђене зграде бачене су безплански и изгледају као самоникли цвет негде на ливади. Рашка треба више изградње по плану.

Остављајући Рашку и прве снопове палих житарица, пут води до Руднице, па преко ње према Копаонику, једном од најлепших туристичких места у нашој земљи.

Копаоник лепоте.....

Град Маглич у долини Ибарске клисури

ДВЕ БАЊЕ — ДВА КОНТРАСТА

Богутовачка Бања — пасторче... а Врњачка Бања...

Кад човек за два дана обиђе ове две бање, он је пун контрадикторних утисака који се преплићу међусобно и кад жели то све да стави на хартију, није у завидном положају. Једна неуре-

тивним звучницима-друга са музикама и разгласном станицом, Врњачка Бања са помодно одевеним посетиоцима а Богутовачка Бања скромно одевеним људима. И кад чо-

На тераси хотела „Београд“, на којој је пријатно, у хладовини дрвећа око хотела, шета се добар број оних који су добили место у овом заиста лепом објекту.

Тамо смо разговарали са генералом-првоборцем који је учествовао у ослобођењу нашега града као комесар дивизије. Радовао се што може да разговара са краљевчанима а и ми смо били задовољни што нам је посветио неколико тренутака. Иначе на лицу места у овом хотелу смо могли да видимо и осетимо предност реорганизације у угоститељству. Послуга љубазна, хигијена одлична, храна укусна и добра, једном речју паде ми напамет да угоститељи у Врњачкој Бањи нису погрешили што су овако реорганизовали своје објекте. Можда је у питању конкуренција, можда и заинтересованост сваког човека за успех али гост се овде пријатно осећа. Да ли је свуда као у „Београду“ не знам, али је ово за похвалу. Можда би много чему могли да се науче наши угоститељи од својих колега у овој заиста лепој Бањи.

А увече, кад се испуни главна улица у Врњачкој Бањи, онда тек човек осети колико је народа у вилмама и хотелима. Није лако све то задовољити. Има их са разним захтевима. Протестују и без разлога, али чињеница је да сви колико их је тамо, пријатно проводе своје дане и осећају да испод падина Гоча, у зеленилу и са читавим комфором, благодарни социјализму могу да осете радни људи Југославије бригу заједнице.

На крају...

Не знам зашто сам ове две узео као предмет за причу. Оне су различите. Једна има стару традицију, друга тек треба да се афирмира. Дали ће успети Богутовачка Бања да пробије најзад и да се учини нешто за њено унапређење. Кад ово кажем, не патим од грандоманије. Нека, ако је лековита, сазрева ово сазнање и без стручних анализа које још нису готове, или ако су готове још нису тамо где треба да буду; па нека расте и ако мала и сада неугледна; не да конкурише другима, већ да служи радним људима наше земље којима њена помоћ треба. А Врњци... Они су нешто друго. Не може да се пореди: у колико је и било поређења, сврха им је била друга. Ове две бање близу су једна до друге-живе онако како их људи чувају и пазе а и у једној и другој посетиоци траже лека и одмора.....

век посматра Врњачку Бању у светлу безбројних светиљки богато одевен свет, онда помисао на Богутовачку Бању само квари утисак.

Поглед на Богутовачку Бању

ђена, друга раскошна, једна без пута-друга асфалтираних улица, једна има само једну кафаницу бараку а друга са раскошно уређеним локалима а једна са прими-

На путу за Богутовачку Бању...

Лепа је наша Ибарска Клисура. Тога дана је Ибар потсећао на Врбас у брдовитој Босни који својом лепотом прелива. И док се путем за Богутовац прође висећи мост који везује једно од најближих и најзабаченијих села са градом-Замчање, обиће тунел и указују лагано прве куће поред железничке станице у Богутовцу и нехотице човек који је први пут пошао у Богутовачку Бању узалуд тражи погледом нешто што ће му указати на близину бање. Она је сабијена између планинских врхова у једну долиницу; на преко пет стотине метара надморске висине као да се сакрила од погледа људи. Угледао сам је на једно стотину метара. Неколико дрвених баракница, које лепо изгледају, поређане су неукусно, али симпатично делују у овом кршу. Доста посетилаца и већи број деце која се играју, оживели су ову бањицу која, кад знамо да нема још легитимитет-није јој призната лековитост, нема комфора, са купатилом које је примитивно и живи од милосрђа Матарушке Бање у чијем је саставу (можда неби било рђаво да се осамостали), ипак претставља место где ће се ове године лечити и одмарати негде око две хиљаде људи. Мишљења о лековитости су не-

званична. Можда се налаз кисели негде у некој фијоци, а можда је тачно да се болесници лече делмично и аутогугестијом и чистим ваздухом који одмара и повећава апетит. Сазнао сам да је мало средстава за одржавање и унапређење бање, која и поред тога што је забачена, а везе слабе, што отежава снабдевање, ипак за дневни пансион тражи 350-400 динара. Исхрана је према речима оних који се за њу брину, боља од Матарушке Бање у шта сам ја посумњао онда кад сам био тамо Социјални осигуранци којих нема много, задовољни су њоме. Но и поред мог пролазног утиска чињеница је, да сваки од оних који проведо у Богутовачкој Бањи двадесетак дана, добије у тежини. Ово потврђују и помете из разних крајева Југославије. Има људи који чак од Београда, до Суботице, Загреба, Новог Сада, Неготина, Београда и других места траже лека у овој малој бањи. Кад би заводи за социјално осигурање упућивали своје осигуранике и у месецу мају, онда би бања могла дуже да ради и продужи своју сезону, а тиме би се свакако омогућило да се још нешто учини како би боравак ових људи тамо био удобнији.

У Врњцима...

Враћајући се из Бање док сам точком мучио муку да сиђем. Упитах се зар се није нешто више могло учинити на изградњи овога пута који не треба само бањским гостима већ и грађанима села који би и ради себе, а и ради општих ствари, могли да учине нешто више него што су учинили да прилз овој бањи буде бољи. Светло су увели, и то је велики напредак, али сада, а ако не сада онда бар идуће године, мора се ако је бања заиста лековита учинити још више јер то траже они који су уверени у њену лековитост, без обзира што стручњаци још то нису озаконили.

Кад путем, који види за ову бању, скрене аутобус на коцку осети се да је овде много удобније. И заиста је ово једна од најуређенијих и најлепших бања у земљи. На питомим узвишицама испод Гоча једна од, најлепших планина Србије, распоређене су виле и хотели. Асфалтираним

улицама креће се велики број људи, пред кафанама и послasti-чарницама је пуно, а тишину поред доста јаког жгора људи, ремети и скривени звучници разгласне станице, који преносе разна обавештења и често пута добру и рђаву музику, која може да буде и досадна (бар тако су ми казали неки гости). Хладовина, зеленило, цвећне алеје укусно уређене, зграда новог купатила, летња позорница, оркестар у кафани, весело изглед људи са чашама из којих се пије лековита вода од којих се многи не одвајају у току читавог дана, све то делује тако лепо, да се посетилац који дође на један или два дана у ову лепу бању, заиста пријатно осећа.

Међу гостима има посетилаца из разних делова земље и разних професија. Од сељака испод Космаја, до службеника из разних предузећа, радника из производње до припадника наше Армије,

Предузеће за одржавање пруге добило свој први тарифни Правилник

У склопу реорганизације и децентрализације на железници, а на темељу нових привредних мера, сигурно и успешно се уводи радничко саоправљање на железници.

Кроз органе управљања, Раднички савет и Управни одбор, новооснованог Предузећа за одржавање пруге у Ранковићеву смело решава сва питања колектива на опште задовољство радних људи овог предузећа, које је иако распрострањено на релацији пруге Лапово-Бањска и са разноврсним радовима и проблемима који проистичу из самог процеса рада.

Раднички савет и Управни одбор предузећа иако још са недовољно искуства у своме раду, ипак зрело постављају и доносе одлуку о сваком проблему удубљујући се до крајњих појединости. Тако већ на свом Трећем редовном заседању које је одржано пре кратког времена Раднички савет предузећа донео је тарифни правилник предузећа. Колико је колектив био заинтересован и спреман да се ствари правилно реше, види се из читаве дискусије која се водила на овом заседању, а која је са малим прекидима трајала 16 часова. Предлог тарифног правилника саставила је одређена комисија од

стране Управног одбора предузећа која је на изради нацрта тарифног правилника уложила много труда, да би тај нови и Први закон предузећа био што боље, правилније и потпуније израђен, и да би задовољио потребе рада и награде за рад у предузећу. Али и поред свега настојања било је неких шупљина које је колектив на својим синдикалним конференцијама по надзорничким срезовима од Лапова до Бањске одржавао и дискутовао, допуњавао и давао предлоге за измену и допуно појединих чланова из нацрта тарифног правилника. Поред тога синдикат железничара односно Земљски одбор синдиката за Србију у Београду, коме је био достављен нацрт тарифног правилника на преглед, дао је неколико важних и добрих сугестија које је Раднички савет на свом заседању код доношења тарифног правилника и усвојио.

Тавко је колектив кроз широку и светрану дискусију која је трајала више од 15 дана коначно кроз Раднички савет добио свој Први тарифни правилник по коме је уређен платни систем Предузећа за одржавање пруге у Ранковићеву.

Миле Величковић

Културни развој почиње да захвата и село Савово

Још пре рата Савовчани су желели да се и административно вежу за Жички срез. Некако то им је пошло за руком пре годину дана. Када се има у виду, да многа домаћинства тога краја већ одавно имају по неку њиву, ливаду или пашњак у Жичком срезу, и да им је некако лакше доћи на пијад у Ранковићево и дотерати своје производе на продају, него речимо учинити то за Рашку, онда је потпуно разумљив био њихов захтев за припајањем.

Свакако да је Савово припајањем постало најудаљеније село од града Ранковићева, а оно је удаљеније због тога што га не везује ни један добар пут за моторна возила. Поћи у Савово, није лако одлучити се, када треба на том путу прећи велику планину — Чемерно, значи треба бити добар планинар.

У овом селу, влада још увек примитивизам у погледу станбених услова, и осталог. Но ово је и разумљиво, ако се погледа мало у назад под каквим су се условима и у каквом географском положају развијали, поготово у оно време када је селу најмање пажње поклањано. Ипак,

временом село је изменило својлик. Изменила су се и схватања живота. Централно питање којим се баве људи у Савову јесте припрема за подизање једне мање електричне централе у засеку Понорима. На ову идеју дошли су млади људи тога засека, да бар у неколико кућа уведу електрично осветљење, да у том засеку чују и они радио-вести и музику. Није потребно истицати колике ће користи дати селу, јер то ће се сваки уверити када буду остварили своју намеру.

Ако се томе дода активност коју ти исти људи показују за спорт, онда није тешко извући закључак да је Савово село где ипак није лоше за живот. Када би ове њихове намере и рад помагали, успеха би било још више.

Ж. Бажалац

ЧИТАЈТЕ
ИБАРСКЕ
НОВОСТИ

ВАГОН С-3514...

У локалном возу Л-235 у гарнитури осталих вагона, налази се и вагон С-3514. Овај вагон служи да се радни свет превезе на рад и са рада. Кроз њега пролазе разни људи: гарави, умазани, уморни, поспани, чисти, вешљиви итд. Врви свет пред очима железничких органа, пење се и силази, улази и излази, а ипак се исти ти санитарни железнички органи не сећају да завире у вагон С-3514.

Чудан је тај вагон! Он превози поред редовних путника са возном картом и свемогућу гамма са „повратном“ и „викенд“ картом.

Да је то тачно навешћу следећи пример:

Дана 9- VII- 1954 год. путовао сам са дететом до Ранковићева ради лекарске помоћи. При повратку, ушао сам у вагон С 3514 раније, јер знам из искуства да је пијачним даном страховита гужва. Вагон је био празан и постављен на споредном колосеку. Поставио сам дете да про-

спав до поласка воза. Док сам ударио длан о длан, на мом детету сам, запањујућим очима, видео да се врши „јуриш“ свемогуће гамади, удруженим снагама. Ту су биле: стенице од најситнијих до најкрупнијих, бубе — од најмањих до највећих, које су скакале по поду и клупама. Вашке, које су се мирно биле угњездиле између дасака на клупама, кренуле су на своју успавану жртву.

Пробудио сам дете и побегао главом без обзира напоље у хлад. На телу мога детета букнуло су пливкови од уједа, а један ујед иза ува био је тако опасан, да сам морао, због великог отока да преврнем бурове облоге.

Овај случај ме изненадио. Уједе на детету показао сам и кондуктеру дотичног воза, који се згрнуо, као и осталим путницима истог купеа.

На моја постављена питања железничким службеницима; која је станица надлежна да врши дезинфекцију и дезинсекцију ва-

гона, добио сам овакве одговоре:

— Не знам. Питајте другог!

— Заблаће! Која би друга, кад је ова домицилна станица.

— Крушевац! Уосталом, напишите примедбу ако имате нешто против!

Из ових одговора нисам могао да дођем до праве истине. Која је станица надлежна за ову дужност — не знам, а да санитарско особље ставице Крушевац, где се чисте кола и станица Ранковићева заиста немарно врше своју дужност, говоре очито моје наведене чињенице.

Како нисам могао да напишем „примедбу“ у књигу жалбе станице Ранковићева, ја је износим у потпуности широј јавности, како би са њом били упознати меродавни и надлежни органи санитарске и саобраћајне службе, те да би вагон С-3514 или дезинфеквали и ослободили радни свет ових опасних гамади, искључивши га из саобраћаја.

К. Влажковић

У Ранковићеву је оформљен први републички пододбор на територији читаве Југославије Југословенског друштва „Никола Тесла“

Непосредно после оснивања републичког одбора Србије, формиран је Иницијативни одбор за оснивање републичког пододбора у Ранковићеву. После кратког али интензивног рада, а заслугом колектива Електрокомбината, сазвана је оснивачка скупштина и одржана у недељу у Ранковићеву.

У присуству 152 претставника из око 40 предузећа и 15 градова са територије Западне Србије и Сандака, отворен је свечани део скупштине, посвећен 98 годишњици Николе Тесле, на коме су евоциране успомене на Николу Теслу. Главни секретар Савезне управе Југословенског друштва „Никола Тесла“, Никола Радошевић, говорио је о Тесли као великану мисли. Затим је говорио инжењер и професор београдског Универзитета - електро техничког факултета Миливоје Ракић, који одавно ради на популаризацији нашег великог земљака.

По завршетку свечаног дела узео је реч друг Животије Павловић-Палада, поздравно претставник из Београда и свих градова и предузећа, а затим предложио дневни ред.

Друштво „Никола Тесла“ за унапређење науке и технике, настало је још 2 априла 1929 год. од Друштва за подизање института „Никола Тесла“ основаног још 1936 године.

Друштво је обновило свој рад

априла 1946 године, а реорганизација је извршена 6 маја ове године спајањем Југословенског одбора за филмове о Николи Тесли и постојећег друштва. Тако је настало Југословенско друштво „Никола Тесла“ за унапређење науке и технике.

По излагању друга Радошевића, говорио је потпретседник републичког одбора Србије о правилима Друштва, а затим је настала веома жива дискусија пуна предлога за будући рад.

На крају скупштине извршен је избор првог Управног одбора од 21 члана, који је одмах и конституисан. За претседника изабран је инжењер Стевић Живојин из Електрокомбината, а за потпретседника инжењер Опачић Јован из Фабрике каблова Светозарево и Михаиловић Драгољуб директор Радио-електро центра из Куагујевца.

Са скупштине су послати телеграми друговима Родољубу Чолаковићу, претседнику Државног одбора за прославу стогодишњице Николе Тесле и Сави Косановићу, почасном претседнику Југословенског друштва „Никола Тесла“ за унапређење науке и технике.

Истог дана учесници скупштине направили су заједнички излет, којом су приликом обишли трафостаницу у Конареву где су извесни детаљи снимани за филм. Р.С.

Поводом концерта КУД „Абрашевић“

ВРЛО УСПЕО КОНЦЕРТ А СЛАБА ПОСЕТА

Концертом КУД Абрашевић обележен је задњи наступ друштва у овој сезони, јер је уобичајено да се месеци јули и август користе за одмор. Ово је био последњи наступ Абрашевића и до месеца септембра нећемо гледати чланове овог заиста симпатичног друштва чији последњи концерт још више уверава љубитеље музике у вредност певачког материјала са којим располаже.

Посебно треба истаћи залагање друга М. Брајдовског, и наше гошће из Шведске, Ирген Толет, који су својим познавањем музике и упорним припремама у многе уопштували овај концерт. Такође је вредно истаћи и успех солисте Вите Ђорђевића као и младе пијанисткиње - почетнице, Иване Цветковић, која је као њак Брајдовског показала вредан смисао и увежбаност.

Симпатична појава сестара Мар-

гућено и управи а и чланству Абрашевића да још солидније ради на културно просветном пољу.

Поздрављајући овај успех Абрашевића, сматрамо да ће се нашој публици убудуће прижити прилика да слуша овај симпатичан колектив и да ће у нашем граду бити све мање оних који ће овакве приредбе избежавати, кад чују да нема играчке, као што је то неколико пута био случај пред касом Дома ЈНА на дан концерта Абрашевића.

Сцена из комада „Бидо“ у извођењу „Абрашевића“

Србија после пропасти Првог српског устанка и Хаџи Проданова буна 1814

После пропасти Првог српског устанка 1813 године, настала је у Србији поново насилничка турска управа. Сулејман паша Скопљак заведе режим покоља, прогањања, намета и кулука. Све је ово имало за циљ: освету према устаницима за сва почињена дела.

Но, како су европски политички догађаји 1812 и 1813 године негативно деловали на даљи ток устанка, тако су 1814 године нове политичке прилике позитивно деловале на горуће српско питање у Турској.

Наполеон је поражен у Русији, а велике силе: Русија, Француска, Енглеска и Турска, спремале су се да поново кроје карту света. Русија је постала водећа сила, а наде Срба су биле велике. На ове догађаје Турска је реаговала тиме што је почела да се стара о извршењу 8 тачке букурешког мира. Како зулум Сулејман паше Скопљака није престајао, код Срба настаде велико врење, утолико пре, што се у Србији прочуло да ће се вратити Карађорђе из Аустрије. Тако настадоше 1914 године

Године 1814 у јесен, завлада куга у Карановцу, а Латиф ага муселим турски, побеже из Карановца у манастир Трнаву под планином Јелицом код Чачка. У овом манастиру је седео и Хаџи Продан Григоријевић, старовлашки војвода — бивши кнез сјенички. После извесног времена Хаџи Продан и Латиф ага дођу нешто послом у Карановац. Одмах по њиховом одласку настаде свађа у Трнави. Хаџи Проданов брат Мијаило и игуман Пајсије посваде се са Латиф-агиним Турцима. Мијаило и Пајсије повежу Турке, и разграбише све благо и богатство Латиф агина. Чим је чуо Хаџи Продан за ово, одмах побеже од Латиф аге из Карановца у Трнаву и одмах поче скупљати чете. Глас о новој буни брзо се разлегао у целој Србији и буна се одмах пронела у остале крајеве пожешке нахије, затим у крагујевачку, јагодинску итд.

Хаџи Продан написа једно поверљиво писмо Милошу Обреновићу, кнезу рудничке, крагујевачке и чачанске нахије, у коме га обавештава о буни и моли га да се и он дигне на буну. Ово писмо је дошло неки по Сима из Трнавце. Како кнез Милош није био за буну, он одмах посла овог поп Симу у Београд, код Сулејман паше Скопљака, да му објесни како је дошло до побуне. Милош Обреновић није се склањао испред Турака после пропасти Устанка, тако да је због овога и због његовог односа према Турцима био најомиљенији код Турака, шта више, Сулејман паша Скопљак га је и усинио.

Милош Обреновић одмах јави Хаџи Продану да у јесење дане не диже никакву буну, да не гину лудо, и да он неће пристати да диже своје нахије на буну.

После овога Милош Обреновић заједно са Ашин бегом муселимом рудничким поје са нешто војске у Трнаву да угуше буну. Када се у Трнави чуло за овај њихов поход, војска се повуче у шуме а Хаџи Продан са својом браћом и родбином побегне у Драгачево.

Милош нареди Ломи и Турчину Ђор-Зуки да иду и да му ухвате Хаџи Продана у Драгачеву. Но, овај је у збегу био већ утекао, а негде му пронађу чељад, све похватају и доведу код Милоша и нико није могао да их све спасе. Милош рече Ђор-Зуки: „Побратиме, ти знаш да је Пљакићева синовица са Хаџи Продановим сином, ево је овде; ја хоћу за љубав Пљакићеву да је осло-

бодим“. Ђор-Зука му одговори: „Побратиме, дела, од мене се јачамо неће чути“. Тако је Милош спасао Петрију, Пљакићеву синовицу, која се беше пресвукла у мушко одело. Турци су касније тражили Петрију али је она већ била код свог мужа.

Сулејман паша Скопљак одреди Ђаја-пашу да умири побуњени крај, када се Ђаја-паша састао са Милошем у Чачку, баш тада су чули да се побунила крагујевачка нахија. Одмах су дошли у овај крај да казне бунтовнике а нарочито Гружу, која је била коловођа у овој буни. Чим су дошли ухватише: Симу Пастрмца и Благоја из Кнића, Вучића из Вучковице, Миленка из Опорнице, Станка Милчевића из Витановца. Када су ове поубијали, сутра дан заподену се бој у Книћу, где бунтовници победише, али су се ипак повукли и престали су се тући.

Ђаја - паша идући са војском кроз Чачак, Карановац, Крагујевац и Јагодину свуда је хватао-робио људе и везивао у

синцир, водећи их по Србији, да заплаши народ.

Тако је с помоћу Милоша Обреновића угушена Хаџи Проданова буна. Турци су после ове буне билу озлојеђени и настадоше да се бунтовници истребе. На Савин-дан 1815 године све затворенике из београдске тврђаве изведу на четири капије и побију, а зидове оките њиховим главама.

Игуман Пајсија и 36 других, набију на колац живе (о овоме убуству постоји једна слика у краљевачком музеју). Познато је да је 76 Карановчана побијено на покољу у Београду.

Хаџи Продан и његова браћа побегоше у Аустрију, где су и помрли, а његова остала чељад су побијена.

Нешто касније 1815 године почео је Други српски устанак у коме је било мање сукоба са Турцима, а више борбе за зеленим столом, јер је Турска морала да испуни све обавезе из 8 тачке букурешког мира.

Урош Т. Анђелковић, наставник

ТУРСКИ КАРАНОВАЦ ГОРИ

ПИШЕ: МИЛОРАД С. ЈОВИЋ

Двадесетдевети јуни био је дан опште радости турског града са 750 кућа и 12 цамија а у душама Срба-Карановчана остаде само успомена на место - легло крвопија, експлоататора и поробљивача које је постигла одговарајућа историјска судбина.

На Карановцу у борби истакосе се нарочито Карановчани, Драгачевци, Цинцар Јанко Поповић, Узун Мирко Апостоловић допаде тешких рана; паде мртвих око 50 Срба и много, их беше рањено; нашли смо око 30 незаконаних Турака и многи су отишли са завојима на телу. Погибе злогласни Згура Мехмедага, а његов заменик командант Арчив Мехмедага предаде се жив Србима у руке и Карађорђе га великодушно отпусти.

Карађорђе даде савет да се нови Карановац подигне на месту где се данас налази, а за новог капетана Кнежине карановачке постави војводу Радича Петровића.

Прославом стогодишњице Првог устанка, уређењем одељења Првог и Другог устанка у Народном музеју у Ранковићеву, академијима, предавањима и пригодним чланцима у „Ибарским новостима“, свесно одајемо дужно поштовање нашим револуционарним прецима.

По три паса у коло се хваћа како би казао Његош: игра деда, син и увук. Карађорђе одмах по изласку Турака нареди пираду - реви победничких трупа кроз град: у средини на челу свих трупа јахао је Карађорђе, на десном крилу наступа Ваца Чарапић, на левом наступа Јанко Катић а потом на челу трупа остале војводе. Прота Матеја уђе с топовима. Лука Лазаревић са коњицом. Око 9 часова пре подне прође победоносна војска с песмом кроз пусти Карановац. Само две хоће осташе да штите цамију. Карађорђе их отпусти с умирењем да ће их поштедети а потом нареди војницима да запале целу варош да не би Турци мислили више никад на повратак. И плану стари дрвени град са доксамлијама, коначима, хановима, харемским пенџерлудима, демирима са љулашкатама, дивним ружичамацама у баштама. Пламен је лизао пут неба и био је достојан жртвеник петогодишњим српским жртвама. А кад хоће одоше, наре-

ди Карађорђе да се упале и цамије. И настаде турског града са 750 кућа и 12 цамија а у душама Срба-Карановчана остаде само успомена на место - легло крвопија, експлоататора и поробљивача које је постигла одговарајућа историјска судбина.

На Карановцу у борби истакосе се нарочито Карановчани, Драгачевци, Цинцар Јанко Поповић, Узун Мирко Апостоловић допаде тешких рана; паде мртвих око 50 Срба и много, их беше рањено; нашли смо око 30 незаконаних Турака и многи су отишли са завојима на телу. Погибе злогласни Згура Мехмедага, а његов заменик командант Арчив Мехмедага предаде се жив Србима у руке и Карађорђе га великодушно отпусти.

Карађорђе даде савет да се нови Карановац подигне на месту где се данас налази, а за новог капетана Кнежине карановачке постави војводу Радича Петровића.

Прославом стогодишњице Првог устанка, уређењем одељења Првог и Другог устанка у Народном музеју у Ранковићеву, академијима, предавањима и пригодним чланцима у „Ибарским новостима“, свесно одајемо дужно поштовање нашим револуционарним прецима.

Јовањ Курсула, јунак Првог устанка из нашег краја

буне у Србији и то: у Трнави код Чачка под вођством сјеничког војводе Хаџи Продана Глигоријевића. Ова буна се пренесе у крагујевачки округ, а касније диже се нова буна у Јасеници под вођством Арсенија Ломе. Најзад 1815 год. поче и Други српски устанак.

ИЗ ЖИВОТА И РАДА БУДУЋИХ ОФИЦИРА НАШЕ АРМИЈЕ

Показна вежба питомца војне академије

Дана 19 јула 1954 године изведена је приказна вежба на Поинској реци: стрељачка чета у нападу вод у одбрани, за њихом војне академије и резервне официре Тршеничког среза. Вежбу су извеле јединице које се налазе на логорувању у нашем срезу заједно са војним њиховцима. На овој вежби било је присутно преко 100 резервних официра из Врњачке Бање, Тршеничка и села из среза. Вежба је потпуно успела, а војним њиховцима и резервним официрима много помогла, јер им је практично показана ситуација напада чете на вод а из које су могли много да науче.

Командант батаљона даје задатак командирима чета

Јединице непријатеља („плави“) изненада су нападе јединице „црвених“ код Ранковићева, те су оне изненађене и довољно неспремне оступале према Крушевцу. „Плави“ су нападали свом жестином и настојали да овладају долином Мораве и освоје Крушевац. Међутим, то им није успело, јер су се јединице „црвених“, иако су се повлачиле, браниле упорно и систематски, носећи непријатељу велике губитке и изнуравајући га тактички напустале део по део земљишта. Најзад, оступање је завршено. Јединице „црвених“ успеле су да организују одбрану на Поинској реци где су дочекале непријатеља, и не само то, већ су кренуле у контра-напад и почеле да повраћају окупирану територију.

Положај. Командант батаљона долази на положај: „Курир, зови ми командира чете“, наређује он. Курир хитро одлази и ускоро командир чете долази. Командант батаљона већ је проучио ситуацију и почиње да саопштава командиру: „Жуто дрво у зеленој шуми, десно од нас север, супротно југ...“ и затим га оријентише на земљишту. Пошто га је оријентисао наставио је даље са проценом ситуације на терену давајући оријентире, показујући му положај, однос снага и др., а затим доноси одлуку и издаје наређење. Задатак чете био је развити непријатељску одбрану на терену „дуге њиве“, и „кућашима“ а затим освојити отпорну тачку која се налази између „дугих њива“ и „кућишта“ на „виноградима“. То је био ближи и даљи задатак чете. Пошто је утанчена служба везе: сигнали и остало што је потребно, командир чете одлази у јединицу, која је била на положају. Напад је требало да почне у 00,3 часа. За све време док командант батаљона издаје заповест, „плави“ повремено отварају ватру на положај „црвених“, но борба не почиње још увек.

... И командири чета командирима водова

Пошто је примио задатак, и поновио га на захтев команданта батаљона, командир чете пошао је на извршење, односно припреме које је требало да изврши у току ноћи.

И тада, он као и командант батаљона, путем курира, зове све командири водова, којима у делокругу чете даје оно што њему

командант батаљона. И он је, као његов командант, решио да усмери главни удар непријатељу на његову отпорну тачку „виногради“. Његова чета имала је да одигра главну улогу у оквиру батаљона, значи она је била та која ће да зада одлучујући ударац „плавима“. То командир чете добро зна, па је разрадио сваки детаљ: шта који вод треба да ради, које ватрене тачке непријатеља треба да уништи и сл. Важна наређења захтева да понове командири водова. И када је све било готово и сви били на своја места...

... Напад је почео

На знак команданта батаљона белом ракетом, почела је артиљерска припрема. Други дивизион Седмог пука, који је имао за задатак да подржава чету у нападу, отворио је жестоку ватру. Гранате прецизно падају по предњем крају непријатељске одбране, надајући непријатељу да око отвори. Одбрана „плавих“, од детонације граната, скоро се и не чује. По која граната долети на положај „црвених“. То се „плави“ бране и својим артиљерским оруђима гађају полазне положаје „црвених“ желећи да их омету у нападу. То им не успева. И док артиљерска припрема траје, командант батаљона зеленом ракетом даје знак за полазак на јуришни положај. И „црвени“ као један, под дејством њихове артиљерије, пажљиво излазе на јуришни положај. За то време командант батаљона пажљиво прати сваки покрет вежбе. Он повремено одржава везу са командиром чете путем радио-

везе. Све функционише по предвиђеном плану. „Црвени“ су без много муке и са мало губитака заузели јуришни положај.

Освајање прве „непријатељске“ траншеје

На знак црвеном ракетом артиљерска припрема преноси се на други ватрени положај — другу траншеју, а „црвени“ крећу на јуриш. Сложно „ура“ и „црвени“ и као један, отварају ватру из својих оружја, крећу у напад. „Плави“ дају огорчени отпор. Митраљеви штекну, како са једне тако и са друге стране, праћени плетунима пушака. „Црвени“ напредују. Они су већ близу прве линије „плавих“. Видимо како се „плави“ колебају. Најпре један по један а затим масовно почели су да напуштају положај. Још једно „ура“ и прва траншеја била је заузета. Борба се већ преноси у дубину шуме која се налазила иза другог ватреног положаја „плавих“. И кад смо сви мислили да је непријатељ уништен и чета извршила задатак...

„Плави“ су кренули у противнапад

Аутоматска оружја имају главну реч. Чују се кратки и дуги рафали. Невидимо добро и неможемо да пратимо ток борбе. У шуми кува као у котлу. И наједном на ивици шуме видимо како „црвени“ одступају. „Плави“ су пошли у контра напад. Забуна код „црвених“ трајала је кратко, а затим они заузимају положај, одбијају овај противнапад и крећу на нова на јуриш. Опет напредовање, опет борба у шуми.

И тада, када смо сви слушали и гледали са уживањем, просто се утопили и заједно били са нашим борцима, радосни што напредујемо, трубац је дао знак за прекид ватре. Приказана вежба била је завршена.

Ж. Р.

Чишалац нам њише

Ово се често догађа у биоскопу

Отишао сам у биоскоп са намером да гледам филм за кога су ми многи рекли да је добар. Нисам изабрао најбољи момент, јер сам се решио да га гледам од 12 час. За моју несрећу, узео сам место близу платна. Испред мене седело је неколико младића, углавном ученика гимназије, који су се за све време преставе, тако непристојно и некултурно понашали, да сам се зачудио и у чуду питао: ко ове младиће васпитава: дом, школа и омладинска организација или улица? Ово последње најпре.

Ако би неко отворио врата (што треба спречити), тако би дивљачки звиждали, да се није

могло ништа чути. У два маха био је прекинут тон. Опет је „звиздачки оркестар“ имао реч. А било је и случајева када је звиждање и вика била упућена онима са платна. Узалуд сам напрезао слух да чујем песму „Незахвално срце“, нисам могао, а многи, који су филм раније гледали, кажу да је то у филму најлепше.

Б. Ђ.

Плодан рад друштва Народне технике у Рашкој

Друштво Народне технике у Рашкој једно је од најактивнијих масовних друштава у граду. Мада је недавно формирано, оно је ипак у досадашњем раду постигло видне успехе.

Друштво је основано 1948 године и у почетку је имало доста потешкоћа у раду, као и у организационом оформљењу. Сада по речима друге Драгољуба Стојановића, друштво је својим радом и резултатима који су постигнути, стало у ред најбољих масовних друштава у граду једном речју стекло право грађанства у граду. „Проблеми, као

што су немање просторија за рад, неразумевње надлежних у погледу рада друштва, успорило је у многоме рад самога друштва. Сада је све преброђено а весело осмех на лицу Стојановића Драгољуба претседника друштва, говори да је сада све у реду. Ма да и материјални проблем представља озбиљно питање, залагањем друге Стојановића и он се успешно решава, јер друштво располаже својим возним парком који врши превоз руде магнезита чиме у многоме решавају питање материјалне базе.

Оснивање нових друштава у Срезу студеничком

Упоредо са радом друштва у Рашкој, оснивају се и друштва Народне технике у Баљевцу, Ушћу а нешто касније формирано је и друштво у Брвенику. Нема сумње да су ова друштва одигра велику улогу у развоју Народне технике међу рударима и радницима Ибарских рудника.

Друштво је организационо учвршћено, што сведочи и чињеница да је само у Рашкој радом у друштвима Народне технике обухваћено преко 1000 чланова. У бројкама однос би био следећи: при фото-клубу је обухваћено 480 а при ауто-мото друштву 365 чланова, а остало су радио аматери и јакаши који се налазе у саставу друштва Народне технике.

Статистички подаци говоре да је најбоље резултате у досадашњем раду постигло ауто-мото друштво. Ради практичног извођења наставе на курсевима, мото друштво располаже са 10 моторних возила.

Нарочито је ауто-мото друштво развило своју активност кроз курсеве као најсталнију форму рада оспособљавања кадрова. Тако је већ до сада кроз курсеве прошло 162 чланова који су положили завршне испите пред комисијама. Као један од највећих задатака које је друштво унело у свој план рада на недавној одржаној Годишњој скупштини, је формирање огранака друштва Народне технике у местима где до сада нису постојала. Прелвића се оснивање друштва у Лешку где је Дирекција рудника обезбедила потребна материјална средства за рад друштва.

Оваквим својим радом друштво Народне технике у Рашкој је стало у ред најбољих спортских друштава у граду, а нема сумње да су ови успеси нераздвајиво везани за имена Драгољуба Стојановића, и Драгољуба Вујанца.

Чедомир Митровић

Изложба академског сликара Бабића у Врњачкој Бањи

Грађани Врњачке Бање као и гости који долазе на лечење и одмор, имају могућност да поред осталих разонода посете и једну заиста лепу, добро припремљену изложбу нашег академског сликара Бабића Милоша.

Изложбу је до данас посетило преко 3000 лица, што сведочи о великом интересовању као и о

квалитету исте. Изложено је 65 радова углавном из наше стварности, о преображају нашег села, индустрије, из живог младих итд.

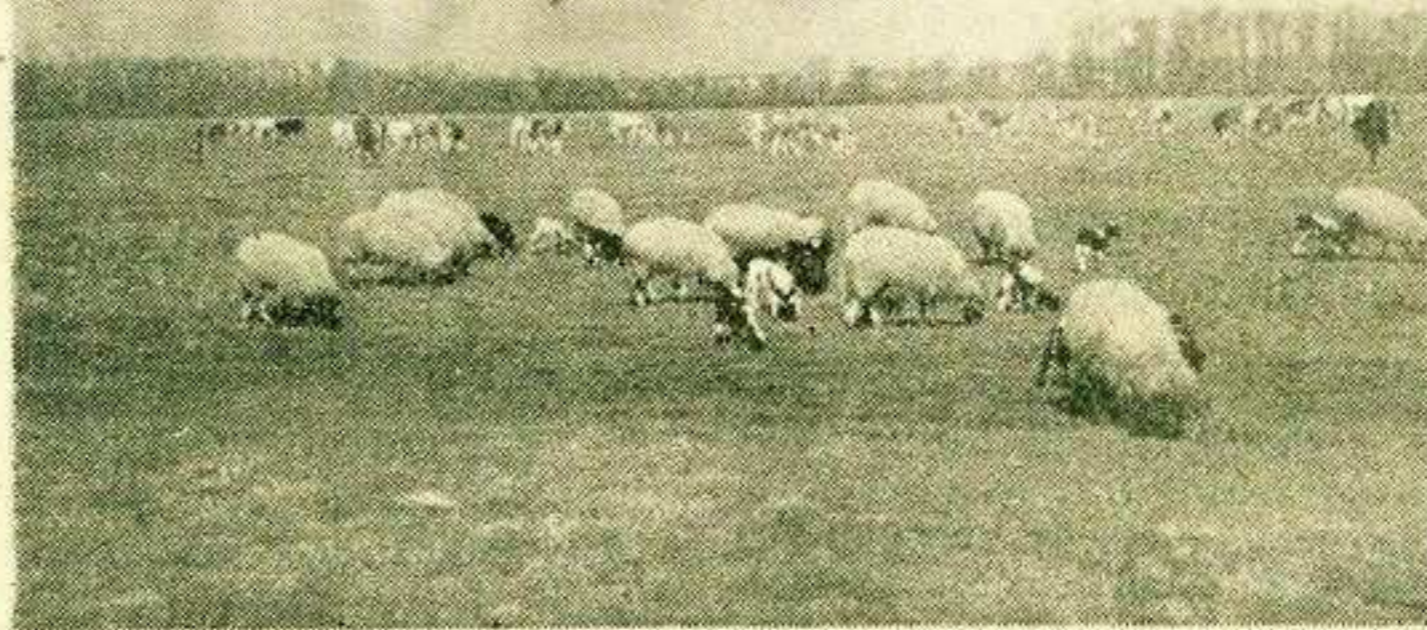
Сликари Бабић се трудио да своје радове - слике буду што схватљивији, што приступачније широком слојевима, те отуда и оволика посета.

Велико стрељачко такмичење у Врњачкој Бањи

У част Седмог јула, стрељачка дружина „Црвена застава“ из Врњачке Бање организовала је наградно традиционално такмичење Гађало се на „Народној мети“ са по 10 метака. Такмичило се око 70 друговаца. За ово такмичење је владало велико интересовање, а што се види и по броју учесника. Првих пет места на такмичењу су заузели: Радојевић Живота са 81 од 100 могућих поена, Петровић Милан са

71, Бојовић Станоје са 59, Симић Драган са 59 и Девић Богољуб са 54. На овом такмичењу подељено је 15 награда најбољим стрелцима.

У току ове недеље, отворено је и пионирско стрелиште за наше најмлађе. И за ово стрелиште влада велико интересовање међу пионирима, који су узели највише учешћа у градњи истог, само да се што пре заврши.

Стадо на богатим пашњацима

ИНДУСТРИСКА ШКОЛА
Ранковићево

РАСПИСУЈЕ

КОНКУРС

За пријем нових ученика у I разред школске 1954-55 године

УСЛОВИ ПРИЈЕМА СУ СЛЕДЕЋИ:

1. Да су кандидати завршили осмогодишњу школу, што доказује школским сведочењем;
2. Да нису старији од 17 нити млађи од 14 година, што доказује изводом из матичне књиге рођених;
3. Да су телесно и духовно здрави, што ће доказати лекарским уверењем;

Упис ученика извршиће се за следеће занате:

БРАВАРСКИ И ЕЛЕКТРОМЕХАНЧАРСКИ.

Молбе за пријем таксирати са 30 дан. и пријаве ће се пријети закључно са 15 августом 1954 године.

У току школовања ученици примају награде према Уредби. Школа располаже са интернатом који није обавезан, месечно издржавање у интернату према тржишним ценама од 3500 до 4500 динара. Школа почиње са радом 5 септембра 1954 године.

СПОРТСКЕ ЗАНИМЛИВОСТИ

ЗАВРШЕН ЈЕ ПРВИ ДЕО СРЕСКОГ
ФУТБАЛСКОГ ПРВЕНСТВА

Надигбар:

Сирча — Опланићи	2:2
Адрани — Јарчујак	1:0
Грдица — Дракчићи	8:1
Самаила — Милочаји	3:0
Подигбар:	
Рибница — Чукојевац	3:0
Витановац — Ратина	2:2
Матар. Бања — Витковац	3:0
Драгосињи — Грачац	0:1
Врба — Жуча	0:0
Два дербија — два нерешена резултата. У Сирчи око 1.500 гледалаца посматрало је сусрет Морава — Младост.	

Младост је повела али ипак из сусрета није изашла као победник. А било је за то прилика. Морава је, имајући одличног савезника, публику и свој терен, била сасвим близу успеху. Недостајало је мало „футбалске среће“. Кажу чак да их је судија оштетио једним голом. У Витановцу играчи Ратине оставили су лош утисак својим непристојним понашањем. Остало је све било у реду. Други део првенства наставља се 1-ог августа.

НАДИБАР:

Опланићи	9 7 2 0	34:12	16
Сирча	9 6 1 2	30:10	13
Адрани	9 4 4 1	11:9	12
Конарева	9 5 1 3	20:15	11
Грдица	9 4 1 4	19:13	9
Мрсаћ	9 2 4 3	15:15	8
Самаила	9 3 2 4	10:15	8
Дракчићи	9 3 2 4	13:23	8
Јарчујак	9 1 1 7	10:27	3
Милочаји	9 1 0 8	4:28	2

ПОДИБАР:

Рибница	9 7 1 1	25:4	15
Ратина	9 7 1 1	33:7	15
Мат. Бања	9 7 1 1	26:13	15
Витановац	9 4 2 3	15:8	11
Жича	9 3 3 3	10:13	9
Врба	8 2 3 3	8:13	7
Чукојевац	9 3 1 5	14:28	7
Грачац	9 3 0 6	12:16	6
Драгосињи	8 1 0 2	2:17	2
Витковац	9 0 1 8	1:27	1

ЗА БОЉИ ЛИК СПОРТИСТА - ФУТБАЛЕРА
У НАШЕМ ГРАДУ

Није први пут да се на страницама нашега листа пише о овоме питању. Доста је речи потрошено на разноразним састанцима наших клубова и Среског савеза спортова, али не може се рећи да смо на овом пољу учинили доста. Резултатима не можемо бити задовољни. Напротив по извесним појавама, свако ко мало боље познаје стање фудбала у нашем граду, може рећи да нескромност, недисциплина, недругарски однос између играча разних тимова, и низ других недостатака, заиста сметају фудбалерима нашега града. Разлози за овакве појаве су углавном:

— постојање три друштва у нашем граду који броји око седамнаест хиљада становника, онемогућава конкуренцију између појединаца, јер сва три друштва имају по тринаест до петнаест чланова првог тима, а неки ни толико, међу којима се седам до осам истиче, и на тај начин се ствара преседан да и управа у извесним случајевима чини уступке таквима, што негативно делује. Не кажемо да је то учињено у злој намери, али је чињеница да смета. На пример кад Миловановић члан Железничара, који је у Железничару постао играч, коме је Железничар омогућио да користи спрему и игра у Потсавезу и коме чланови управе друштва много што шта чине да би га везали за друштво, одбије да иде у Врњачку Бању, без икаквих разлога, и не испуњава основна правила клупске дисциплине, онда га треба без оклевања казнити, да би се на његовом примеру учили други. Металац је предузео мере да ова питања расчисти и управу овога друштва треба похвалити ако се заиста буде борила да недисциплинованим члановима и рђавим спортистима онемогући да уцењују друштво. Према неким вестима поред Пучека и о „Швабовцу“ се у последње време управа брине. Код Слоге се стање средило. То је и нормално. Старији играчи, са више разумевања за тешкоће, научени да од раније буду задовољни са малим, чини ми се претстављају колектив где израз „аматерски“ највише приличи.

— Недовољно васпитни рад чланова управе и тренера, један је од разлога што је стање дисциплине у нашим друштвима слабо. Састанци са играчима нису тако чести, љубав за друштвом не буди се кроз развијање другарства, већ из неких нарочитих интереса, што у многоме скреће пажњу фудбалера на бенефиције, које и ако у почетку мале нарастају и у њему формирају лош карактер. Мало је фудбалера који су својим залагањем на уређењу игралишта, ограђивању или било каквом другом раду помагали рад друштва. Добија се утисак да друштва постоје само ради неколико првотимаца. Знамо пример кошарка екипе „Слога“, чији су чланови добровољно скоро сви радили на оспособљавању стадиона који је један од најлепших спортских објеката у граду.

— Као трећи разлог, ма да их има још много, треба имати у виду нездраве односе између појединих чланова управе друштва, који се преносе на играче. Ривалство је добра ствар. Кроз конкурентску борбу челиче се људи, али та борба треба да буде спортска. Зашто тренинзи домаћих клубова не могу да буду место где се људи зближавају. Тренинг утакмице наших друштва Слоге, Железничара и Металца и те како треба да помогну зближавању, а ми баш тих дана на игралишту чујемо највише псовки и видимо намерног ударања као да играју крвни непријатељи. Нису сви фудбалери овакви али у сваком од друштва треба да се управе забаве овим питањем, јер од тога зависи даљи развој овога спорта у нашем граду.

На крају, не као разлог, већ узгред истичемо оно што смо нагласили у једном од прошлих бројева нашега листа, а то је питање да ли је у опште могуће у нашем граду издржати са три друштва од којих је једно у Српској лиги а два у Потсавезу. Треба заборавити на локализам (фабрика или железнички чвор), када је у питању борба за читав наш град. Ако би се једно од друштва у граду претопило у друга два (на спортским радницама је да о овоме размисли),

добила би се два друштва у којима неби могао нико од играча да поставља услове и да уцењује друштво, као што је то учинио Миловановић из Железничара, већ би дисциплина и социјалистички однос према друштву однели превагу над невазпитаним поступцима појединаца.

ОДБОЈКА

Металац-Трстеник 3:0

Металац је овом победом већ заузео прво место и ако му преостаје још једна утакмица са слободом из Чачка.

На овој утакмици дошла је до пуног изражаја колективност екипе. Мирном и сталоженом игром Металац је сакупио поен за поеном и сет за сетом. Игра није била на некој висини али је ипак показала де је Металац бољи од осталих.

Металац бежи од другопласираног Партизана из Љига за четири поена а досада није изгубио ни једну утакмицу те зато можемо слободно рећи да је заслужено обезбедио прво место и вероватан улазак у српску лигу.

Успео пленум Металца

У сали П.О.О.С.С.Р.Н.Ј. пред око 70 чланова, пријатеља и симпатизера, одржан је пленум С.Д. Металца.

Пленум је добро припремљен и организован а то најбоље сведочи и извештај председника клуба инжењера Саве Цветковића.

У извештају је обухваћен рад друштва од редовне Годишње скупштине, па све до прошлих бројева нашега листа, а то је питање да ли је у опште могуће у нашем граду издржати са три друштва од којих је једно у Српској лиги а два у Потсавезу. Треба заборавити на локализам (фабрика или железнички чвор), када је у питању борба за читав наш град. Ако би се једно од друштва у граду претопило у друга два (на спортским радницама је да о овоме размисли),

Истакнут је и успех у помуну периоду који је постигнут захваљујући нарочито тренеру Јованићу. Такође је било речи и о осталим секцијама и клубовима друштва: одбојци, бициклизму, стони-тенису и шаху о њиховим недостацима, потешкоћама као и успесима.

Учесници дискусије поткрепили су стварним чињеницама потешкоће и пропусти, па је стављено управу друштва у задатак да све те ствари реши у што краћем периоду.

По завршеној дискусији пленуму је предложен Правилник друштва који је прихваћен са неким малим изменама. Било је дискусија у вези случаја Јевтовића Миломира „Швабовца“ да ли да се води на турнеју у Турску, и да ли да остане и даље члан фудбалског колектива, јер је претходно био изразио жељу да напусти друштво.

На крају је одлучено да се друштво колективно учлани у ССРП.

Петковић Драгомир

Железничар поновио слабу игру

И ако је играо против слабог тима из Врњачке Бање, према приказаној игри Железничар за-

треба честитати на срчаној и фер борби, у којој су врло лако могли да победе. У тиму домаћих

служује оцену — слаб. Сем Савића и Дишовића, у тиму се не може истаћи нико, док се међу слабијим истакао Миловић II, који је својом игром показао да фудбал који је колективна игра, не може да дозволи иживљавање, и да од тога највише штете има друштво. Резултат 3:3 неуспех је за нашег претставника у Потсавезу. Друговима из Врњачке

треба истаћи центархалфа, десно крило, полутку и центарфора, који су се истицали својом смишљеном и упрошћеном игром, која им је омогућила један од успеха — нерешен резултат са Железничаром, који је на пут отишао без Миловановића, који је у последњем моменту без разлога отказао путовање.

Слога - Напредак 4:1 (2:0)

Већ смо били изгубили сваку наду да ће мо овога лета гледати неку већу утакмицу. Уз то, два пораза Слоге са сасвим слабијим противницима, као да су нас уверавала да са Слогом нешто није у реду.

Недељна утакмица међутим, мало нас је охрабрила. Видели смо доста лепих потеза, од којих је свакако најлепши онај када је дат трећи гол за Слогу. Лопта је тако тачно додавана, да играчи Напретка нису могли баш ништа да учине.

Слога је играла једноставније — што пре доћи до гола, у чему су доста успели, док су играчи Напретка у томе били слабији, али зато вештији и прецизнији у додавању.

Победа Слоге, овога заиста пријатељског сусрета, заслужена је али је њена игра још увек далеко од оне коју смо научили да гледамо.

Било је доста добрих играча а Цапудер, Миздраковић I, Лукић, Вулић и Петровић „Гроф“ свакако најбољи.

Висока победа Гоча из Врњачке Бање

У недељу 11 јула 1954 године одиграна је пријатељска фудбалска утакмица између домаћег „Гоча“ и „Ратка Митровића“ из Чачка која се завршила победом домаћих са резултатом 5:1 3:0. Победа је потпуно заслужена. Судија је био добар.

Прва интернационална кошаркашка утакмица

Позната италијанска кошаркашка екипа „Вијаређо“ из Вијаређа на својој турнеји по Југославији одиграће 3-ег августа 1954 године пријатељску утакмицу са домаћом екипом Слоге.

Почеле су озбиљне припреме боксера Радничког

Ових дана боксери бокс-клуба „Раднички“ Ранковићево почели су са одржавањем тренинга.

Тренинзи се одржавају сваког дана на кошаркашом игралишту под руководством Катића Витомира зв. „Макартур“, који је пре недељу дана завршио курс боксерских тренера у Београду са врло добрим успехом.

Екипа се редовно и најозбиљније припрема за екипно и појединачно првенство за 1954 годину, као и за одржавање неколико пријатељских мечева са јачим противницима, тако да ћемо кроз две недеље имати прилике после

дужега времена да видимо у рингу Тендјеру, Булата, Влајца, Лесовца, Макартира и друге добре боксере.

Важно је истаћи да је управа кошаркашког клуба „Слога“ одобрила боксерима да могу тренирати на игралишту, без икакве накнаде, што је за сваку похвалу, јер овим гестом су показали несегичност и љубав према осталим гранама спорта.

Надамо се да ће бокс у нашем граду опет оживети и кренути напред, јер зато има много услова.

Петковић Драгомир

Мали огласи

За рад на терену у граду потребан нам је један службеник-заступник.

Плата од учника а има сва права Државног службеника.

Зантросовани века се обрате ДОЗ-у пословница Ранковићево.

Продајем мотор марке „Славија“ 6 к.с. са арбирктером за столарске радове, врло повољно за рад.

Џемко Хасовић, столар - Годачица.

У огласу Јовановић Десе о продаји плаца и куће, направљена је грешка. Уместо Лењинова 38 стављено је Лењинова 39 што овог пута исправљамо.

Уредништво.

Обавештавају се кредитни дужници код предузећа „Стокес“ да кредитно одлеђење ради са странкама само уторком и петком од 9 до 13,30 часова.

Позивају се сви дужници, којима је рок исплате менице прошао, да свој дуг у најкраћем року измире, јер ће се у противном менице предати на протест. Трговинско пр. дузече, Стокес* ул. Хајдук Вељкова бр. 6.

ПРОДАЈЕМ КУЉУ СА ПЛАЦЕМ
Обратити се Костић Драгутину-Грдица Коса број 15.

ПРОДАЈЕМ ЊИВУ величине 1 хектар 8 ари и 24 метра. Њива се налази на путу Ранковићево - Чачак на м е с т у „Грбак“

Упитати у редакцији.

СТРУГАРИ ДРВНОГ КОМБИНАТА
РАНКОВИЋЕВО

потребни су за одмах три испитна ложаца за ложење парних локомотива.

Плате по Тарифном правилинку. Наступ одмах или 1-VII-1954 год.